

SỐ 572

KINH VỢ TRƯỞNG GIẢ PHÁP CHÍ

Hán dịch: Thất dịch. Phụ vào dịch phẩm đời Lương.

Nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật cùng đại chúng Tỳ-kheo gồm một ngàn hai trăm năm mươi vị và vạn Bồ-tát, ở tại vườn Kỳ-đà Cấp cô độc, thuộc nước Xá-vệ.

Một hôm, vào lúc sáng sớm, Đức Phật đắp y, ôm bát vào thành khát thực, tất cả chúng Tỳ-kheo, Bồ-tát đều theo hầu. Các chúng trời, rồng và các thần như: Thần Hương âm, thần Vô thiện chi, thần Phượng hoàng, thần núi, vua thần Chấp lạc, đều tung rải hoa, đốt hương, tấu các loại âm nhạc, khen ngợi và ca tụng công đức của Thế Tôn bằng kệ:

*Từ vô số ức kiếp
Tích hạnh khó thể lường
Từ bi thương chúng sinh
Phát khởi hành đại đạo.
Ba cõi giống mộng ảo
Tất cả vốn đều không
Tuệ đó có thể hiểu
Độ thoát khắp mười phương.
Ba mươi hai tướng tốt
Cùng tám mươi vẻ đẹp
Nói vạn ức âm thanh
Công đức tự trang nghiêm.*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Hiện ra trong ba cõi
Mở bày ba đạo tràng
Ba thứ cấu đã diệt
Tội ba đời trừ hết.
Tâm như vàng trắng sáng
Cõi dục không vướng mắc
Bình đẳng lia thương, ghét
Tất cả không thân, sơ.*

Lúc ấy, dân chúng nghe được lời ca tụng về công đức của Thế Tôn, cả nước tụ tập lại, thấy Đức Phật đi đứng, cử chỉ, từng bước khoan thai, chậm rãi, đầy đủ oai nghi, đẹp đẽ giống như mặt trăng giữa các vì tinh tú, như ánh mặt trời vừa lộ dạng chiếu khắp bầu trời không bị ngăn ngại. Như Phạm vương hay Thiên đế Thích ở giữa chư Thiên nơi cung trời Đao-lợi tôn quý. Như núi Tu-di hiện giữa biển lớn, trong bốn cõi được bình yên không bị chấn động. Mọi người vui mừng hớn hở, chấp tay quy mạng Đức Thế Tôn. Đức Phật đến nhà Trưởng giả Pháp Chí, đứng ngoài cánh cửa đang đóng, phóng ra ánh hào quang lớn chiếu khắp mười phương. Vợ Trưởng giả đang ngồi trên giường tô điểm, trang sức đủ các loại chuỗi ngọc quý lên thân thể, thoa dầu thơm Chiên-đàn, diện mạo đầy son phấn. Vợ Trưởng giả cho năm màu rực rỡ của những thứ trang sức kia là vật tồn tại lâu dài, nên tội tở, nô tỳ hễ có chút lỗi lầm thì đánh đập thậm tệ, không hỏi lý do phải, trái. Lúc trông thấy vầng hào quang của Phật chói sáng hơn ánh mặt trời, bà suy nghĩ: “Vầng hào quang huyền diệu kia không phải là ánh sáng của mặt trời, mặt trăng, hay ánh sáng của Phạm thiên, Đế Thích, chư Thiên, cũng không phải của phàm tục. Ánh sáng này trông mát mẻ an ổn vô lượng. Thân ta mà được ánh sáng này thì hết hoạn nạn, không còn đói khát, tự nhiên no đầy. Làm thế nào ta được ánh sáng ấy để có thể lực, sai bọn tội tở phục tùng?” Nghĩ rồi, đến cánh cửa khép, nhìn qua thấy Thế Tôn tướng tốt, oai nghi, sáng rực, khó có thể ví dụ. Các căn vắng lặng, đầy đủ vẹn tròn, giống như núi bảy báu hùng vĩ chót vót. Vợ Trưởng giả nửa hổ thẹn khép nép, nửa vui mừng cảm mến, rồi đánh lễ sát chân Phật và nói:

–Con đã phạm tội lỗi quá nhiều, con xin sám hối. Sân hận vui mừng đều do mình, làm người nữ thì không thể tránh khỏi. Nay biết

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

lỗi lầm lần đầu, con không dám che giấu.

Phật bảo:

–Lành thay, lành thay! Thấy tội lỗi của mình, biết sửa chữa cải đổi, bỏ hết sai trái là đã đạt được thiện lợi. Từ nay trở đi phải tu tập, thân người khó được, kinh Phật khó gặp. Sở dĩ muôn đời bị làm thân nữ, vì trong thân ấy có dáng vẻ dâm dục, không thể tu thân, ý tứ buông thả, hay ganh ghét, nhiều lời, tự mình tham đắm, ý vào hình sắc, không biết thế gian vô thường, giàu có oai quyền chỉ trong khoảnh khắc mà thôi, giàu sang, bần tiện như vầng trăng khi mờ khi tỏ, như mặt trời mọc rồi lặn. Như nước, lửa, gió, khởi lên không lâu rồi cũng hết. Tất cả đạo hay thế tục đều từ tâm mà phát khởi. Cõi trời, nhân gian, địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh đều do mình tạo, Phật là Đấng Thiên Trung Thiên, Thanh văn. Duyên giác cũng như thế. Nay thân ta được ba mươi hai tướng tốt, tám mươi vẻ đẹp, xem xét thấu suốt khắp mười phương, tất cả đều thông đạt, xem chúng sinh như con ruột.

Bà nghe Phật nói, lòng vui mừng khôn xiết, hết lòng kính trọng, quy mạng với Phật một lần nữa, thâm trách mình vì ngu muội nên nghe lời dạy dỗ, giáo hóa về đạo Vô thượng quá muộn màng.

Phật bảo:

–Nên thực hành mười điều thiện: Thân không sát sinh, trộm cắp, dâm dục. Miệng không nói dối, không nói hai lời, không nói thêu dệt, không nói lời thô ác. Ý không tham, sân, si. Thường tu hành sáu độ: Bố thí, trì giới, nhẫn nhục, tinh tấn, thiền định, trí tuệ. Noi theo bốn Đẳng tâm: Từ, Bi, Hỷ, Xả. Đem lòng lành mở rộng nẻo giáo hóa cứu độ, tự mình sẽ được ba mươi hai tướng tốt, tám mươi vẻ đẹp. Khi mình sai bảo tội tở, nô tỳ thì nên đem việc khổ đau, sinh tử, tội phước mà chỉ cho họ. Hay chỉ bảo họ về hoạn nạn trong ba nẻo khổ, hoặc nói nghĩa lý về giữ giới, truyền đạt cho mọi người hơn là đánh đập. Còn muốn trang điểm chuỗi ngọc thì nhớ bốn việc:

1. Tín tâm.
2. Giữ giới.
3. Tu định.
4. Trí tuệ.

Đó là bốn việc về trang điểm. Nếu Bồ-tát tự trang nghiêm tâm

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

hướng đến Đại thừa thì không nam, không nữ, giống như huyễn hoặc mộng ảo. Như họa sĩ vẽ theo ý mà thành, hiểu rõ “không tuệ” tất cả vốn thanh tịnh, đạt thân vô danh, bốn Vô sở úy, bốn thứ cần dùng, không giữ riêng thứ gì. Một mình đi trong ba cõi, độ thoát cho tất cả.

Nghe Phật dạy, tâm của vợ Trưởng giả được mở bày tỏ rõ, liền hoan hỷ phát đạo ý Chánh chân Vô thượng, đạt được quả vị bất thoái chuyển.

Bấy giờ, Thiên đế Thích đến phía sau Phật, nói với vợ Trưởng giả:

–Phật đạo khó được, chi bằng cô hãy cầu chuyển thân nữ thành thân nam, làm Nhật Nguyệt Thiên đế, Chuyển luân thánh vương.

Vợ Trưởng giả nói kệ, đáp:

*Thiên đế Nhật nguyệt vương
Chuyển luân chủ bốn cõi
Oai thế không mấy chốc
Nương tựa chẳng bao lâu.
Giàu sang như sương sớm
Như cảnh thấy trong mộng
Tỉnh giấc, cảnh biến tan
Không biết nơi tụ họp.
Năm ấm như huyễn hóa
Ba cõi do mình tạo
Ba đời đều bình đẳng
Tâm đạo không gì sánh.
Hiểu chân đế là thế
Vậy ai nam, ai nữ?*

Thiên đế Thích nghe vậy, im lặng không nói.

Phật bảo:

–Lành thay, lành thay! Đúng như lời đã nói! Ba cõi như huyễn hóa, như ảnh, như tiếng vang, như dợn nắng, như ánh trăng trong nước, như cây chuối.

Người đời không hiểu cho là có ngã, có ta, lại dựa vào ba cõi nên không thể tự cứu mình.

Tâm của bà đã cởi mở, liền biến thành thân nam, vui mừng hơn

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

hở vụt bay lên hư không rồi hạ xuống cúi mình đảnh lễ sát chân Phật.

Phật bảo:

–Đời sau, con trải qua hằng sa kiếp, sẽ được thành Phật hiệu là Vô Cấu Vương Như Lai, Chí Chân Chánh Đẳng Chánh Giác, Minh Hạnh Thành, Vi Thiện Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ Đạo Pháp Ngự, Thiên Nhân Sư, Phật hiệu Thiên Trung Thiên. Đời ấy tên Quang tịnh.

Lúc này, mọi người trong chúng hội, chư Thiên, dân chúng, có hàng vô số người, thấy sự việc ứng biến này, đều phát tâm nơi đạo Chánh chân Vô thượng. Vợ Trưởng giả và tất cả tôi tớ đứng trước Đức Phật, thưa:

–Kính thưa Thế Tôn! Người cao, kẻ thấp vốn có khác nhau không?

Phật đáp:

–Tất cả vốn không khác, nhưng tồn tại tùy theo tâm. Tuy làm người thấp kém, nhưng phát tâm đạo thì có thể thành Phật. Còn làm người giàu sang, quyền quý, nhưng với tâm buông thả, kiêu mạn thì bị đọa vào đường ác như: địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh, giống như mặt trăng khi tròn khi khuyết, như cây cối khi tươi khi héo. Tất cả chẳng thường không có thứ gì là vững bền. Duy chỉ có trí tuệ sâu xa mới có thể luôn còn, giống như hư không, không tới không lui.

Khi ấy, đám tôi tớ đều hết sức vui mừng, cùng phát tâm ý với đạo lớn, biến thành thân nam, được nhả không khởi.

Phật bảo Tôn giả A-nan:

–Năm ấm không chỗ, sáu tình không rễ, mười hai nhân duyên không đầu mối, bốn đại nung vào đâu mà thành người!

Phật giảng nói như vậy, ai cũng hoan hỷ.

